

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/119/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1613208004
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1613208004.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: Resistance Investments, s.r.o., so sídlom Hlavná 50, Prešov, IČO: 46 476 105, zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Čičmancom, AK so sídlom Braneckého 161/12, Trenčín, proti žalovaným: X/ O. J., X/ Y. J., T. Z. Š. I.. XXX/XX, L., o zaplatenie sumy 425 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky, č. k. 6C/21/2014 - 47 zo dňa 30.09.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom zo dňa 30. septembra 2015, č. k. 6C/21/2014 - 47 súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 100 ods. 1, § 101, § 122 ods. 2 a 3, § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa; a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná. Uviedol, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo zmluvy, ktorá má bezpochyby charakter zmluvy spotrebiteľskej. Mal za preukázané, že dňa 28.04.2008 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými uzavretá zmluva, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 497,90 eur (15.000 Sk), ktorý sa žalovaní zaviazali splácať v 12-tich splátkach v sume 72,86 eur mesačne so splatnosťou prvej splátky dňa 28.05.2008 a so splatnosťou ostatných splátok vždy k 28. dňu v mesiaci. Konštatoval, že celková cena úveru bola dojednaná na sumu 874,32 eur, pričom splatnosť prvej splátky bola určená dňa 28.04.2009 a konečná splatnosť úveru bola určená v prípade, že nevyhlási predchodca žalobcu úver za splatný skôr, dňom 28.04.2009. Uviedol, že z priložených obchodných podmienok vyplýva, že dlžníci sa zaviazali uhradiť splátky podľa splátkového kalendára; pokiaľ veriteľ vyšle za účelom priameho inkasovania dlžných súm od dlžníkov vlastného zamestnanca a na vlastné náklady, zaviazali sa žalovaní popri sume istiny úveru, dohodnutého navýšenia, zmluvnej pokuty a úroku z omeškania zaplatiť aj manipulačný poplatok 26,55 eur za každý výjazd zamestnanca veriteľa k dlžníkom, aj neúspešný (bod 8 obchodných podmienok), ďalej sa dlžníci zaviazali uhradiť veriteľovi náhradu režijných nákladov za spracovanie a odoslanie oznámenia o strate výhody splátok tiež za spracovanie a odoslanie každej písomnej, telefonickej, faxovej odôvodnenej upomienky vo výške 3,32 eur za každé podanie veriteľa (bod 9 obchodných podmienok); ďalej sa žalovaní zaviazali zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,5% za každý deň omeškania z nesplatennej časti úveru, zmluvnú pokutu vo výške 0,5% denne z dlžnej sumy v prípade, ak do lehoty určenej vo výzve veriteľa dlžné splátky úveru s príslušenstvom riadne a včas neuhradia, jednorazovú zmluvnú pokutu 0,5% z výšky úveru, v prípade, že v zmluve uvedú nepravdivé skutočnosti alebo porušia niektorú v zmluve uvedenú povinnosť, okrem hore uvedenej (bod 17 obchodných podmienok). Konštatoval, že splátkový kalendár tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere (bod 20 obchodných podmienok). Uviedol, že z upomienky - oznámenie o odňatí výhody splátok úveru č. XXXXXXXX E. dňa 28.08.2008 zistil, že právny predchodca žalobcu odstúpil od

zmluvy a vyhlásil úver za predčasne splatný a zároveň vyzval žalovaných na úhradu splatného záväzku zo zmluvy o úvere najneskôr 07.09.2008 v sume 397,97 eur (upomienka bola doručená žalovanému 1/ dňa 02.09.2008 uložením na pošte; žalobca nepreukázal doručenie upomienky - oznámenie o odňatí výhody splátok úveru a o predčasnej splatnosti žalovanému 2/). Poukázal na to, že predtým než skúmal opodstatnenosť samotného nároku žalobcu, zaoberal sa otázkou premlčania (§ 5b zákona č. 250/2007 Z. z.). Konštatoval, že v prípade ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. ide o výnimku z ustanovenia § 100 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Uviedol, že ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa bolo zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. s účinnosťou od 01.05.2014, pričom vo vzťahu k nemu neboli prijaté žiadne prechodné ustanovenia. Konštatoval, že uvedené ustanovenie je ustanovením procesným, keď orgánu rozhodujúcemu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (tým aj súdu) ukladá povinnosť prihliadať na premlčanie aj bez námietky premlčania vznesenej spotrebiteľom. Mal za to, že vzhľadom na procesný charakter tohto ustanovenia a absentujúce prechodné ustanovenia, je povinný aplikovať toto ustanovenie a prihliadať na premlčanie ex offa (aj bez námietky). Uviedol, že premlčanie sa týka aj úrokov z omeškania, pričom povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu (záväzku) nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením tohto záväzku; týmto dňom začína u tohto práva plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo premlčí ako celok. Čo sa týka ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. uviedol, že toto je špeciálnym ustanovením k ustanoveniu § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a je treba ho aplikovať prednostne v prípade nároku uplatneného zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorým je aj nárok uplatnený v tomto konaní. Ďalej uviedol, že keďže žalobcom uplatnený nárok je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol v zmysle § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. (ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) povinný z úradnej povinnosti skúmať, či nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu, a teda prihliadnuť na premlčanie ex offa, t.j. zo zákona, teda aj bez toho, aby sa žalovaní premlčania dovoľávali. Konštatoval, že právna úprava v ustanovení § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. bola zavedená zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014. Mal za to, že keďže toto ustanovenie je procesného charakteru, platí táto povinnosť odo dňa účinnosti predmetného zákonného ustanovenia, teda aj na právne vzťahy, ktoré v predmetnej veci posudzoval. Uviedol, že predmetné zákonné ustanovenie upravuje postup súdu pri rozhodovaní o nárokoch zo spotrebiteľských zmlúv, a to vo všetkých veciach, v ktorých bolo začaté súdne konanie a v čase účinnosti tohto ustanovenia nebolo vo veci ešte rozhodnuté. Konštatoval, že ak by bolo úmyslom zákonodarcu odlišne upraviť posudzovanie právnych vzťahov, resp. nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy (vrátane premlčania) vo veciach pred účinnosťou tohto ustanovenia, resp. zák. č. 102/2014 Z. z., toto by bolo obsahom prechodných ustanovení predmetného zákona, nakoľko problematiku začatých a neskončených konaní, ako aj účinky vykonaných procesných úkonov riešia prechodné ustanovenia. Mal za to, že platí základné pravidlo, podľa ktorého ak zákon neustanoví inak, platí nový zákon aj v konaniach, ktoré boli začaté pred jeho účinnosťou, a preto ak v čase rozhodovania súdu vo veci je účinné ustanovenie § 5b citovaného zákona, je povinný ho aplikovať, i keď sa súdne konanie začalo skôr, t. j. pred účinnosťou zákona. Poukázal na to, že z platobnej histórie vyplynulo, že posledná splátka mala byť uhradená dňa 28.04.2009, a teda dňa 29.04.2009 začala plynúť v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 29.04.2012, pričom žalobca podal žalobu na súd dňa 08.07.2013, teda v čase, keď bol jeho nárok v celom rozsahu premlčaný. Uviedol, že nakoľko bol povinný aplikovať ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. ako procesnú právnu normu s poukazom na absenciu prechodného ustanovenia k tejto úprave, a teda bol povinný prihliadnuť na premlčanie nároku voči spotrebiteľovi ex offa, na túto skutočnosť prihliadol a dospel k záveru, že z dôvodu premlčania nároku žalobcu nebolo možné mu uplatnený nárok priznať, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Konštatoval, že za premlčané považoval aj uplatnené úroky z omeškania, keďže tvoria príslušenstvo pohľadávky a sledujú jej osud, z čoho možno usúdiť, že vedľajší úrokový záväzok sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovie alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Uviedol, že rozhodnutím súdu prvej inštancie za pomoci uplatnenia novely § 5b zákona číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, došlo súdom prvej inštancie k uplatneniu v slovenskom právnom poriadku neprípustnej pravej retroaktivity, čím došlo k porušeniu základných znakov právneho štátu, medzi ktoré patrí aj samotný zákaz retroaktivity právnych noriem,

keďže sa jedná o významnú demokratickú záruku ochrany práv a právnej istoty. Tvrdil, že účinnosť § 5b zákona číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nastala dňa 01.05.2014, no žalobca podal žalobu na súd dňa 02.11.2012, teda oveľa skôr ako nastala účinnosť zákona v zmysle ktorého súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. Uviedol, že prihladnutím z úradnej moci na premlčanie uplatneného nároku žalobcu voči žalovaným, v zmysle neskoršej právnej normy, došlo zo strany súdu k znevýhodneniu žalobcu oproti žalovaným. Mal za to, že v prípade ak by mal žalobca pri podaní žaloby na súd vedomosť o novelizácii zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, žalobu na súd by nepodal a snažil by sa so žalovanými dohodnúť na splácaní dlžnej sumy mimosúdne. Poukázal na § 5b a § 29b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Konštatoval, že pravá retroaktivita stanovuje nové právne následky pre také skutkové podmienky, ktoré nastali ešte pred účinnosťou novej právnej úpravy. Z povahy procesného práva však vyplýva, že nové predpisy môžu pôsobiť iba odo dňa ich účinnosti zákona, a to aj pre súdne konania, ktoré boli začaté pred účinnosťou novely predmetného zákona. Tvrdil, že nie je možné aby súd prvej inštancie bezvýhradne uplatnil nový zákon ihneď po jeho účinnosti a to i na konanie začaté pred účinnosťou tohto zákona. Takéto bezvýhradné uplatnenie novely zákona vedie do zásahu už vzniknutých procesných práv strán sporu. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie neakceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy. Retroaktivita je niečo výnimočné a je prípustná len v prípade, keď to zákon výslovne nariaďuje. Zákonomdarca zákona číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v § 29b ako prechodného ustanovenia k úpravám zákona účinným od 01.05.2014 jasne vymedzil právne vzťahy strán sporu vzniknuté pred novelou tohto zákona, avšak v prechodných ustanoveniach zákona číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ani v § 29b nie je nikde uvedené vymedzenie práv a povinností strán sporu vzťahujúcich sa k § 5b zákona číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ako novele zákona účinnej od 01.05.2014. Tvrdil, že novela zákona číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinná ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie sa nevzťahuje na predmetné súdne konanie a teda vznesená námietka premlčania zo strany súdu proti uplatnenej žalobe žalobcu je protizákonná. Mal za to, že uplatnenie novely § 5b zákona číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je možné najskôr až po účinnosti novely, teda na súdne konania začaté až po 01.05.2014.

3. Žalovaní sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

4. Odvolací súd; s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len "C.s.p.") účinného od 01.07.2016; preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že predmetnou žalobou sa žalobca domáhal voči žalovaným zaplata istiny 425 eur s príslušenstvom ako nároku zo zmluvy o úvere, ktorý záväzkovo-právny vzťah súd prvej inštancie správne ustálil ako vzťah spotrebiteľský podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

6. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a dôvodov odvolania odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodná námietka žalobcu voči aplikácii ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.05.2014, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku, alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Toto zákonné ustanovenie (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie) upravovalo postup súdu pri rozhodovaní o nárokoch zo spotrebiteľských zmlúv a súd bol povinný ex offo prihliadať na premlčanie aj bez toho, aby strana sporu vzniesla námietku premlčania. Súd prvej inštancie v súdnej veci v zmysle uvedenej právnej úpravy postupoval.

7. Dňa 27.09.2018 bol v Zbierke zákonov, č. 98/2018 uverejnený Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. 271/2018 Z. z., podľa ktorého ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa do súladu s čl. 46 ods.

1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

8. Odvolací súd tak zistil, že ustanovenie zákona (§ 5b zákona č. 250/2007 Z. z.), ktoré aplikoval súd prvej inštancie a ktoré by musel aplikovať v rámci svojho rozhodovania aj odvolací súd, nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, čo vyslovila najvyššia súdna autorita ústavou povolaná na rozhodovanie o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (Čl. 125 ods.1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky). Súd prvej inštancie vo veci rozhodoval na základe platného a účinného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. v čase vyhlásenia rozsudku (30.09.2015). Vzhľadom na to, že následne na to (07.02.2018) bol Ústavným súdom Slovenskej republiky vyslovený nesúlad tohto ustanovenia s Ústavou Slovenskej republiky musela byť táto skutočnosť zohľadnená v rámci odvolacieho konania. Uvedený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky treba vnímať tak, že ním bol vyhlásený od počiatku existujúci nesúlad napadnutého ustanovenia s Ústavou Slovenskej republiky. Nález Ústavného súdu SR - okrem toho, že je právnym dôvodom neúčinnosti nesúladného ustanovenia zákona (ex nunc, od publikovania nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky) - predstavuje tiež interpretáciu dotknutých ustanovení ústavy (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) v tom zmysle, že ich treba vykladať inak, než ich vyložil zákonodarca pri prijímaní nesúladného ustanovenia zákona (v tomto prípade to znamená, že prihládanie na premlčanie bez námietky strany je v rozpore s týmito ustanoveniami ústavy). Súdny súd pri rozhodovaní viazaný nielen zákonom, ale aj ústavou (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Teda postup súdu prvej inštancie, ktorý v prejednávanej veci použil ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bol síce v súlade s vtedy účinným zákonom, avšak v rozpore s ústavou, konkrétne s ustanoveniami čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Takýto protiústavný postup (aj keď išlo o postup v zmysle zákona) predstavuje porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie (zjednocujúce stanovisko) pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11.10.2006, sp. zn. PL z. ÚS 1/06, kde bola riešená otázka okamihu hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu a kde ústavný súd okrem iného konštatoval, že hmotnoprávne účinky nálezu vo vzťahu ku konaniam, ktoré ešte neboli právoplatne skončené, nastávajú ex tunc, teda na ustanovenie zákona, ktoré bolo v nesúlade s ústavou, sa hľadí, akoby nebolo. Vyššie uvedené závery odvolacieho súdu sú v súlade aj so závermi, ktoré vyslovil vo svojom uznesení Najvyšší súd SR sp. zn. 6 Cdo 82/2017 zo dňa 31.10.2018.

9. Z vyššie uvedených dôvodov, pre protiústavnosť ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré v súdnej veci aplikoval súd prvej inštancie, nemohol odvolací súd potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne správny. V odvolacom konaní bolo potrebné nesprávny (hoci v tom čase zákonný) procesný postup súdu prvej inštancie napraviť. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie po zistení premlčania uplatneného nároku sa jeho vecnou, hmotnoprávnou dôvodnosťou nezaoberal, respektíve v tomto rozsahu nevyhodnotil vykonané dôkazy, nebolo možné vytýkaný nedostatok napraviť v odvolacom konaní zmenou napadnutého rozsudku. Preto odvolací súd musel postupovať podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. a napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vyhodnotí dôkazy vo vzťahu k hmotnoprávnej dôvodnosti uplatneného nároku a jeho výške a opätovne vo veci rozhodne. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne nielen o trovách prvoinstančného konania, ale aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).